

Sygn. akt XII Ga 399/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku XII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Rafał Terlecki
Sędziowie	SO Jolanta Safader-Skwarlińska SO Grażyna Tarkowska
Protokolant :	stażysta Maciej Mądziel

po rozpoznaniu w dniu 02 października 2013 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko M. G.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku

z dnia 13 marca 2013 r., sygn. akt V GC 1289/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w części , tj. w punktach II(drugim) , III(trzecim) i IV (czwartym) w ten sposób ,że:

1. w punkcie II (drugim) zasądza od pozwanego M. G. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 6.629,10(sześć tysięcy sześćset dwadzieścia dziewięć i 10/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 września 2011r. do dnia zapłaty;

2. w punkcie III (trzecim) w ten sposób , że zasądza od pozwanego M. G. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 3.249 ,-(trzy tysiące dwieście czterdzieści dziewięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

II. zasądza od pozwanego M. G. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 1.532,- (jeden tysiąc pięćset trzydzieści dwa) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt XII Ga 399/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku wyrokiem z dnia 13 marca 2013 r., wydanym w sprawie z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. przeciwko M. G. o zapłatę (sygn. akt V GC 1289/12), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.007,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2011 r. do dnia zapłaty (punkt I sentencji wyroku) i oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt II sentencji wyroku). Nadto, Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 500,45 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych i kwotę 1.453,83 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt III sentencji wyroku) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 963,17 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt IV sentencji wyroku).

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 15 czerwca 2011 r. pozwany M. G., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Budowlane (...) M. G. w W., zawarł z powodem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. pisemną umowę najmu nr (...), przedmiotem której była nowa, w pełni sprawna koparko – ładowarka marki T. (...) wraz z łyżką skarpową, łyżką do kopania, łyżką (...) z widłami, smarownicą i kluczem do kół.

Podczas odbioru koparko – ładowarki od ojca pozwanego w dniu 17 sierpnia 2011 r. powód stwierdził uszkodzenia koparko – ładowarki polegające na wgnieceniu prawych drzwi oraz uszkodzenie przewodu hydraulicznego i tłoczyska siłownika. Zakres uszkodzeń potwierdził swoim podpisem ojciec pozwanego, który w jego imieniu zdawał koparko – ładowarkę.

Powód za okres 18 dni najmu obciążył pozwanego czynszem najmu i kosztami dodatkowymi w łącznej kwocie 10.007,28 zł na którą wystawił w dniu 17 sierpnia 2011 r. fakturę VAT nr (...) z terminem płatności wyznaczonym na dzień 31 sierpnia 2011 r.

Naprawa koparko – ładowarki polegała na montażu nowej ramy drzwi, do której przełożono szyby z uszkodzonych drzwi, wymianie samej kolby do siłownika oraz naprawie przewodu hydraulicznego. Powód obciążył pozwanego kosztami naprawy koparko – ładowarki w kwocie 6.629,10 zł wystawiając w dniu 8 września 2011 r. fakturę VAT nr (...) z terminem płatności wyznaczonym na dzień 22 września 2011 r. Powód przed wystawieniem faktury za naprawę nie informował pozwanego o jej wysokości.

Pismem z dnia 19 października 2011 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 16.636,38 zł, w tym kwoty 10.007,28 zł objętej fakturą VAT nr (...) oraz kwoty 6.629,10 zł objętej fakturą VAT nr (...). Powyższe wezwanie do zapłaty okazało się bezskuteczne.

W świetle poczynionych ustaleń Sąd Rejonowy uznał, że żądanie powoda zasługuje na uwzględnienie jedynie w zakresie czynszu najmu.

Zważył, że strony łączyła umowa najmu koparko – ładowarki T. 860 wraz z wyposażeniem w postaci łyżki skarpowej, łyżki do kopania, łyżki (...) z widłami, smarownicą i kluczem do kół, do której mają zastosowanie przepisy dotyczące umowy najmu zawarte w kodeksie cywilnym – art. 659 § 1 k.c. Z umowy wprost wynika czas najmu i wysokość umówionego przez strony czynszu. Przed procesem pozwany nigdy nie kwestionował zasadności czy wysokości czynszu najmu żadanego przez powoda. Uzasadniając brak zapłaty czynszu twierdził w trakcie sporu sądowego, iż powód w ustnym oświadczeniu zgodził się na zwłokę w zapłacie czynszu najmu, jednakże nie zdołał okoliczności tej udowodnić, gdyż nie przedłożył żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń, a prezes zarządu powoda zdecydowanie zaprzeczył, aby wyrażał zgodę na odroczenie terminu zapłaty. W ocenie Sądu Rejonowego twierdzeniom pozwanego w tym zakresie w sposób wyraźny przeczy także wystosowanie przez powoda w dniu 05 października 2011 r. pisma wzywającego do zapłaty kwoty 16.636,38 w tym kwoty w wysokości 10.007,28 zł wynikającej z faktury VAT nr (...). Oznacza to, pozwany bezzasadnie pozostawał w zwłoce z zapłatą należnego powodowi czynszu najmu.

Zdaniem Sądu Rejonowego, powód nie zdołał natomiast wykazać zasadności swojego roszczenia w pozostałym zakresie, tj. co do kwoty 6.629,10 zł z tytułu poniesionych kosztów naprawy koparko – ładowarki wynikającej z faktury VAT nr (...). Żadna ze stron nie kwestionowała, iż koparko – ładowarka w dniu podpisania umowy była pojazdem nowym, w pełni sprawnym, a w dniu jej zdania powodowi tj. 17 sierpnia 2011 r. posiadała uszkodzenia prawych drzwi

oraz przewodu hydraulicznego i tłoczyska siłownika. Skoro do powstania uszkodzeń doszło w trakcie trwania umowy najmu, to – zdaniem Sądu Rejonowego - podzielić należało stanowisko powoda, że przyczyną ich powstania było niewłaściwe użytkowanie sprzętu przez pozwanego.

Zdaniem Sądu Rejonowego – wobec stanowiska pozwanego kwestionującego koszt naprawy uszkodzeń - brak jest jednakże podstaw do zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów naprawy koparko – ładowarki, gdyż przedstawiona przez powoda faktura VAT nr (...) z dnia 08 września 2011r. na kwotę 6.629,10 zł nie może być wyłącznym dowodem co do ustalenia wartości naprawy, bowiem dowodzi jedynie, za jaką kwotę naprawę przeprowadził powód. Wystawcą powyższej faktury był sam powód. Ponadto, w przypadku sporu w zakresie wysokości kosztów naprawy, nie można wykazać faktycznych kosztów naprawy ani za pomocą faktury, ani wyjaśnień w charakterze strony, gdyż okoliczności te winny być wyjaśnione w oparciu o specjalistyczną wiedzę i umiejętności. Ustalenie wartości kosztów naprawy koparko – ładowarki było możliwe poprzez przeprowadzenie na tę okoliczność dowodu z opinii biegłego, co jest częstą praktyką w tego typu sprawach. Biegły, dysponując wiedzą na temat uszkodzeń pojazdu oraz rozeznaniem co do wysokości występujących na rynku stawek roboczogodzin i cen części zamiennych, mógł w sposób bezstronny określić wartość naprawy. Powód nie złożył jednakże ani w pozwie, ani w odpowiedzi na sprzeciw, wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na powyższą okoliczność, mimo że ciężar dowodu w zakresie wykazania wysokości poniesionej szkody obciążał powoda, a zatem zaniedbania procesowe w tym zakresie powinny obciążać wyłącznie powoda.

Wobec powyższego Sąd I instancji na mocy art. 659 § 1 k.c. w zw. z art. 669 § 1 k.c. w zw. z art. 481 k.c. oraz art. 6 k.c. zasądził na rzecz powoda od pozwanego kwotę 10.007,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 września 2011r. do dnia zapłaty, tj. czynsz najmu wynikający z faktury VAT nr (...), o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku, zaś w pozostałym zakresie oddalił powództwo jako nieudowodnione, o czym orzekł w punkcie II wyroku.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na mocy art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona powodowa, zaskarżając go części oddalającej powództwo, tj. co do kwoty 6.629,10 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 września 2011 r. (pkt II wyroku), jak też w części orzekającej o kosztach procesu (pkt III i IV wyroku).

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów polegające na dowolnym uznaniu, że gołosłowne niczym nie poparte twierdzenia pozwanego kwestionujące wysokość kosztów naprawy są wiarygodne, zaś dowody i wyjaśnienia przedłożone przez powoda na okoliczności tychże kosztów nie mają żadnego znaczenia w sprawie,
2. art. 232 zd. drugie k.p.c. – poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego na okoliczności weryfikacji kosztów naprawy przedłożonych przez powoda,
3. art. 322 k.p.c. – poprzez odstąpienie przez Sąd od zasądzenia odpowiedniego odszkodowania według własnej oceny.

Wskazując na powyższe, powód wniósł o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części (pkt II, III i IV) poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 6.629,10 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 września 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych,

ewentualnie o:

2. uchylenie wyroku w zaskarżonej części, oddalającej powództwo (pkt II) oraz w całości rozstrzygnięcie o kosztach procesu (pkt III i IV) i przekazanie w uchylonym zakresie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania odwoławczego.

W uzasadnieniu powód podał, że w przedmiotowej sprawie pozwany osobiście pokwitował odbiór faktury za naprawę koparko-ładowarki (faktura nr (...) z dnia 8.09.2011 r. z pieczętą i podpisem pozwanego – w aktach sprawy). Tak w momencie jej odbioru, jak i po otrzymaniu wezwania do zapłaty w dniu 29 grudnia 2011 r. aż do dnia złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty, tj. 5.09.2012 r., a więc przez okres jednego roku pozwany nigdy w żadnej formie nie kwestionował zasadności, jak i wysokości kosztów naprawy. Zdaniem powoda złożone do akt sprawy dokumenty w postaci zlecenia montażowego i faktury zaakceptowane przez pozwanego stanowią wystarczający dowód uzasadniający koszty naprawy koparko-ładowarki. Podkreślił, że koparko – ładowarka w chwili wynajmu była nowa, i dlatego też dla zachowania należytej wartości maszyny powód zainstalował nową ramę drzwi lewych.

W przedmiotowej sprawie, zdaniem powoda, wnioskowanie przez niego o opinię biegłego, było całkowicie zbędne i kłóciłoby się z zasadą ekonomiki procesowej. Skoro Sąd I instancji uznał dowód z opinii biegłego sądowego w tej sprawie za nieodzowny, winien takowy dowód dopuścić z urzędu, czego nie uczynił naruszając tym samym art. 232 k.p.c. Ponadto, skarżący podniósł, że do uszkodzenia maszyny doszło niewątpliwie z winy pozwanego, a więc jest logicznym, że powód z tego tytułu poniósł szkodę, do której naprawienia zobowiązany jest sprawca.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest zasadna, w związku z czym zasługuje na uwzględnienie.

U podstaw kwestionowanego rozstrzygnięcia legło zapatrywanie, że przedstawione przez powoda dokumenty w postaci zlecenia montażowego i faktury nr (...) z dnia 8.09.2011 r. nie stanowią wystarczającego dowodu uzasadniającego koszt naprawy koparko-ładowarki. Sąd Rejonowy stwierdził przy tym, że ustalenie wartości kosztów naprawy było jedynie możliwe przez przeprowadzenie na te okoliczność dowodu z opinii biegłego, co jest częstą praktyką w tego typu sprawach. Zdaniem Sądu pierwszej instancji, skoro powód nie złożył takowego wniosku, musi ponieść konsekwencje swego zaniedbania.

Zasadniczym zatem zagadnieniem prawnym, wymagającym rozstrzygnięcia, jest zagadnienie rozłożenia ciężaru dowodu w wypadku dochodzenia przez wynajmującego odszkodowania za skutki oddania najętego przedmiotu najmu w niewłaściwym stanie. Zważyć bowiem należy, że roszczenie powoda oparte zostało na żądaniu naprawienia szkody poniesionej wskutek oddania koparko – ładowarki marki T. (...) w niewłaściwym stanie (uszkodzenia w postaci wgniecenia prawych drzwi, przewodu hydraulicznego i tłoczyska siłownika), a więc na przepisie art. 675 § 1 k.c. w związku z art. 471 k.c.

Z przepisu art. 471 k.c. wynika, że na wierzycielu spoczywa ciężar dowodu: istnienia zobowiązania, powstania szkody i jej wysokości oraz istnienia związku przyczynowego między szkodą a niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania. Od charakteru zobowiązania zaś zależy sposób udowodnienia tych okoliczności i zakres egzoneracji dłużnika, to jest zakres zwolnienia go od przeprowadzenia przeciwdowodu. Z istoty najmu jako stosunku, który zmierza do zapewnienia tylko czasowego używania rzeczy oraz którego skutkiem nie jest zupełne wyzbycie się uprawnień do rzeczy ze strony wynajmującego, wynika, że wynajmujący musi mieć możliwość odzyskania pełnego władztwa nad najętą rzeczą z chwilą, gdy stosunek najmu ustaje. Wychodząc między innymi z tego założenia ustawodawca w art. 675 § 1 k.c. nałożył na najemcę obowiązek zwrotu rzeczy po zakończeniu najmu. Stosownie do tego przepisu najemca obowiązany jest wówczas zwrócić rzecz w stanie nie pogorszonym; jednakże nie ponosi odpowiedzialności za zużycie rzeczy będące następstwem prawidłowego używania. Gorszy więc stan rzeczy może być usprawiedliwiony tylko jej normalnym zużyciem. W literaturze przedmiotu przyjmuje się, że obowiązek zwrotu rzeczy w stanie nie pogorszonym jest jednym z elementów stosunku najmu. Wychodzi się przy tym z trafnego założenia, że gdyby przyjąć, iż ze stosunku najmu nie wynika taki obowiązek dla najemcy, wtedy nie można by precyzyjnie określić wielkości świadczenia, jakie otrzymuje on od wynajmującego. Za pomocą zaś tego funkcjonalnie związanego z długiem

obowiązku wierzyciela (najemcy) w każdym konkretnym przypadku można doprowadzić do tego, aby wynajmujący nie był zmuszany świadczyć przez dłuższy okres niż to wynika z treści najmu. A zatem, jeżeli umowa najmu, w myśl art. 675 § 1 - przed średnikiem - k.c., rodzi po stronie najemcy obowiązek zwrotu najętej rzeczy w stanie nie pogorszonym, a niewykonanie lub nienależyte wykonanie tego obowiązku wyrządziło szkodę wynajmującemu, wynajmujący, żądając odszkodowania, obowiązany jest udowodnić tylko powstanie z tej to przyczyny szkody i jej wysokość. Zwrócenie bowiem rzeczy najętej w stanie pogorszonym wykazuje już niewykonanie przez najemcę przewidzianego w umowie najmu obowiązku zwrócenia rzeczy w stanie nie pogorszonym, inaczej, niewykonanie umowy. Na najemcy przeto spoczywa dowód przeciwności: może się on uwolnić od obowiązku naprawienia szkody, gdy udowodni, że gorszy stan rzeczy usprawiedliwiony jest jego normalnym zużyciem (nie jest objęty odpowiedzialnością najemcy), art. 675 § 1 - po średniku - k.c. W razie nieprzeprowadzenia tego dowodu, obciążają najemcę nieujawnione przyczyny, które spowodowały pogorszenie stanu rzeczy.

Dodać trzeba, że zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Z tego względu to na stronach spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie prawne stosownie do art. 6 k.c. i art. 232 in principio k.p.c. Ciężar udowodnienia faktu rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 listopada 2007r., II CSK 293/07). Poza tym należy pamiętać, iż artykuł 6 k.c. dopuszcza możliwość rozstrzygnięcia przez sąd sporu także wtedy, gdy strona obciążona ciężarem dowodu nie udowodni faktów, z których wywodzi skutki prawne. Sąd nie ma obowiązku działania z urzędu w tym postępowaniu gospodarczym, prowadzonym z udziałem podmiotów profesjonalnie zajmujących się działalnością gospodarczą, co jest zgodne z obecnymi tendencjami w ukształtowaniu kontrydiktoryjnego postępowania sądowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007r., II CSK 22/07).

Bezsporne w niniejszej sprawie jest, że strony wiązała umowa najmu koparko – ładowarki marki T. (...) wraz z łyżką skarpową, łyżką do kopania, łyżką (...) z widłami, smarownicą i kluczem do kół. Bezspornym jest również, że po zakończeniu umowy koparko – ładowarka została zwrócona powodowi w stanie uszkodzonym. Oznacza to, że po stronie najemcy (pozwanego) nie został spełniony obowiązek zwrócenia tego sprzętu w stanie nie pogorszonym. W ocenie Sądu Okręgowego, pozwany w żaden sposób nie wykazał, a nawet nie starał się wykazać za pomocą środków dopuszczalnych według przepisów kodeksu postępowania cywilnego jako dowody lub środków z nimi zrównanych, że uszkodzenia koparki – ładowarki usprawiedliwione jest normalnym zużyciem tego sprzętu, innymi słowy – pozwany nie wykazał, że uszkodzenie sprzętu nie jest objęte odpowiedzialnością pozwanego. Pozwany wprost przyznał w sprzeciwie od nakazu zapłaty, że (cyt.) „(...) w trakcie prac urządzenie zostało uszkodzone przez pracownika pozwanego” (k. 32 akt). Słusznie zatem przyjął Sąd pierwszej instancji odpowiedzialność pozwanego za skutki oddania tego sprzętu w stanie uszkodzonym jaki wynika z zapisów na umowie najmu w rubryce „stan maszyny przy odbiorze” (k. 16 akt) i ze zlecenia montażowego nr (...) z dn. 17 sierpnia 2011r. (k. 19 akt).

Zważyć należy, że skarżący nie stawiał w apelacji zarzutów naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, lecz kwestionował podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku w zakresie przyjęcia przez Sąd pierwszej instancji, że pozwany nie wykazał wysokości kosztów naprawy koparko – ładowarki. Biorąc pod uwagę treść uzasadnienia apelacji przyjąć należy, że skarżący czyni podstawą apelacji zarzuty dotyczące oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd pierwszej instancji. Przepis art. 233 § 1 k.p.c. wprost dotyczy oceny dowodów, zaś zarzut naruszenia tego przepisu dotyczy oceny dowodów. W ocenie Sądu Okręgowego, zarzut apelacji dotyczący naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 233 § 1 k.p.c. przy ocenie zebranego materiału dowodowego jest zasadny. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. W myśl art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji dokonał niewłaściwej oceny dowodów przedłożonych przez stronę powodową, tym bardziej

w konfrontacji z lakonicznymi twierdzeniami pozwanego, wyrażonymi w toku postępowania przed tym Sądem. Natomiast treść zacytowanego powyżej przepisu wymaga od sądu wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przede wszystkim Sąd Okręgowy zwrócić należy uwagę, że powód na okoliczność wykazania swojego roszczenia w zakresie zwrotu kosztów naprawy koparko – ładowarki przedstawił zlecenie montażowe nr (...) z dnia 17 sierpnia 2011 r. podpisane przez ojca pozwanego A. G., który działał de facto w charakterze pełnomocnika pozwanego (k. 19 – 20) oraz fakturę VAT nr (...) z dnia 08 września 2011 r. podpisana przez samego pozwanego (k. 21). W przedmiotowym zleceniu montażowym wskazano zakres naprawy oraz faktyczny czas usługi naprawczej. Ponadto, co istotne, w zleceniu montażowym znajduje się zapis o następującej treści (cyt.) „powyższe zlecenie sporządzone jest na podstawie naszych ogólnych warunków montażu i płatności. Zleceniodawca uznaje znajomość ich przez złożenie swojego podpisu” (k. 19 akt). Pozwany w żaden sposób nie wykazał, by do chwili wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, a więc przez okres ponad roku kwestionował wysokość i zasadność dochodzonych przez powoda roszczeń zarówno z tytułu najmu, jak i z tytułu naprawy uszkodzeń koparko – ładowarki. Również pozwany osobiście pokwitował w dniu 28 października 2011r. odbiór wezwania do zapłaty, które pozostawił bez odpowiedzi. Natomiast pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty zakwestionował jedynie wysokość kosztów naprawy twierdząc lakonicznie, że (cyt.) „w jego ocenie koszty te są znacznie zawyżone” (k. 32 akt), przy czym pozwany nie wskazał, jaki koszt naprawy uznaje za uzasadniony. Nadto, pozwany zeznał przed Sądem pierwszej instancji, że prowadził rozmowy w sprawie weryfikacji kosztów naprawy (k. 78 akt), ale nie wskazał imienia i nazwiska osoby, z którą rzekomo prowadził te rozmowy, kiedy one miały miejsce, a także jaki był rezultat tych rozmów. W ocenie Sądu Okręgowego, w realiach tej konkretnej sprawy fakt, że pozwany zaprzeczył twierdzeniom powoda jest niewystarczający do przyznania racji pozwanemu. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 09 lipca 2009 r., sygn. akt III CSK 341/08, LEX nr 584753, z którego wynika, że (cyt.) „nie można odpowiadając na pozew twierdzić, że się nie zgadzając z pozewem "przeczy wszystkim faktom powołanym przez powoda, poza tymi, które wyraźnie się przyzna". Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwany nie zgadza powinien on wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej”. Dodać trzeba, że rozkład ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) i jego procesowy odpowiednik (art. 232 k.p.c.) nie może być rozumiany w ten sposób, że ciężar dowodu zawsze spoczywa na powodzie. W razie bowiem sprostania przez powoda ciężącym na nim obowiązkom dowodowym na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscypcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenia powództwa (por. teza wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982r., I CR 79/82, LEX nr 8416). Tymczasem pozwany twierdząc, iż koszty naprawy koparko – ładowarki są zawyżone w ogóle nawet nie podjął próby wskazania w jakim zakresie koszty te zostały zawyżone. W tym miejscu zaakcentować trzeba, że pozwany mimo uznania swojej odpowiedzialności za uszkodzenie koparko – ładowarki w sprzeciwie od nakazu zapłaty, na rozprawie w dniu 05 marca 2013 r. twierdził, że uszkodzenia usprawiedliwione być powinny normalnym zużyciem sprzętu. Zdaniem Sądu Okręgowego, twierdzenie pozwanego o zawyżeniu kosztów naprawy koparko – ładowarki, zwłaszcza w kontekście nieudolnej i niewiarygodnej próby wykazania, że uszkodzenie sprzętu nie jest objęte odpowiedzialnością pozwanego, stanowi tylko i wyłącznie wyraz podjętej przez niego linii obrony mającej na celu uwolnienie się od obowiązku naprawienia szkody za uszkodzenie sprzętu.

W tej sytuacji, zdaniem Sądu Okręgowego, nie można odeprzeć podniesionego przez powoda zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c., zaś przeprowadzone przez Sąd Rejonowy ustalenie faktyczne w zakresie niewykazania przez powoda rzeczywistych kosztów naprawy koparko – ładowarki nie tylko nie koresponduje ze zgromadzonym materiałem dowodowym, ale także przekracza wyznaczone granice swobodnej oceny dowodów, której normy wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność odnosi do pozostałego materiału dowodowego (por. orzec. Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999r., II UKN 685/98, OSNAPiUG 2000, nr 17, poz. 655).

Wobec uznania zasadności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. zbędnym stało się szersze omawianie dwóch pozostałych zarzutów apelacyjnych. Dodać jedynie trzeba, że słusznie podniósł skarżący, iż wnioskowanie przez niego o opinię biegłego, było całkowicie zbędne i kłóciłoby się z zasadą ekonomiki procesowej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na mocy przepisu art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w części, tj. w punktach II (drugim), III (trzecim) i IV (czwartym) w ten sposób, że :

- w punkcie II (drugim) - na podstawie art. 675 § 1 k.c. w zw. z art. 471 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. - zasądził od pozwanego M. G. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 6.629,10 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 września 2011 r. do dnia zapłaty,
- w punkcie III (trzecim) – na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 5 i § 12 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz.1349), zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, uznając pozwanego za stronę przegrywającą spór – zasądził od pozwanego M. G. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 3.249,- zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Koszty procesu poniesione przez powoda przed Sądem I instancji obejmowały : a/ opłatę od pozwu w kwocie 832,- zł oraz b/ koszty zastępstwa procesowego + opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 2.417,- zł, czyli łącznie 3.249,- zł.

O kosztach postępowania za instancję odwoławczą Sąd Okręgowy orzekł w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz.1349), zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 932,- zł (1.200 zł + 332 zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Wskazać należy, iż przepis § 12 ust. 2 pkt 1 w/wym rozporządzenia stanowi, iż stawki minimalne za prowadzenie spraw w postępowaniu apelacyjnym wynoszą przed sądem okręgowym - 50% stawki minimalnej, nie mniej niż 60 zł. Biorąc pod uwagę, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła 6.629,10 zł, stawka minimalna pełnomocnika równała się 1.200 zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia). Skoro jednak przepis § 12 ust. 2 rozporządzenia nie pozwala na przyznanie stawki wyższej niż 50 %, Sąd Okręgowy przyznał pozwanemu kwotę 600,- zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze. Nadto powód poniósł koszty opłaty od apelacji w kwocie 332,- zł.